

тѣ и мъждеть; на нищо още немогатъ да са рѣшатъ, освѣнъ на запазване и отпращане фамилийтѣ имъ на безопасно мѣсто. Въ това врѣме въ една отъ горната българска махала се събрали българитѣ прѣди пладнѣ и си нагласили една депотация да иде при Мехмедъ Черкезъ наша, който билъ съ редовна и башибозушка войска на станцията, за да му са оплачатъ и да търсятъ защита за себе и за стокитѣ си; но тя била върната и неприета. Депотацията са състояла отъ слѣдующитѣ лица: Приматаръ Иванчо, дѣдо Стоилъ Чолака, синъ му Злати Стоиловъ и Стоилъ Механловски, които имали честта да явятъ на сѣдитѣ си злочестината на тѣхното невъсприимание въ намѣренията имъ. Менува се нѣщо отъ деньтъ 5 — 6 часа нищо нѣма, освѣнъ горѣпоменатото; но вждѣ осемъ деветъ часа, появяватъ са нѣщо около стотина Казака конника отъ къмъ Авлиени и се отпращатъ за къмъ желѣзницата съ цѣлъ да я разбиятъ между Нова-Загора и село Инджекой на югозападъ отъ градътъ. Турцитѣ ги съзиратъ, тосъ часъ биятъ телеграфъ за войска въ Сливенъ и Едирне и почноватъ да са приготвуватъ да посрѣцнатъ неприятельтъ. Като приближаватъ русскитѣ конници до къмъ желѣзницата и кроятъ плановетѣ си за полагаане въ дѣйствиe, които още непристигнали до нея, веднага си посрѣцатъ съ топовенъ гърмежъ отъ турцитѣ и конницата имъ захваща да ги гони и прѣслѣдва; но и тѣ въ сжщото врѣме откряли огнь съ коцитѣ си топове за забране и като са усѣтели за малобройни прѣдъ турскитѣ полчища отъ редовни и башибозуци, ударили на бѣгъ, гдѣто изгубили въ тая битка 9 — 10 конника отъ другаритѣ си, паднали отъ ударитѣ на неприятелскитѣ коршуме; щото турцитѣ като усѣтили малочисленността имъ, погнали ги и ги гонили къмъ село Авлиени, тамъ изново се опрѣли русситѣ и доста гърмежа отъ топове и пушки размѣнили и испослѣ се завърнали и еднитѣ и другитѣ къмъ лагеритѣ си.

Въ градътъ българското население, като видѣло сбаванieto на двѣтѣ воински и улашено отъ гърмежитѣ на топоветѣ и пушкитѣ имъ, испрѣхнало като яребици отъ